

[A. M. Hansen.]

Bestyrelsens Forslag, der lød paa 6 pCt., og som jo var i Overensstemmelse med den Lov, vi havde vedtaget; de 225 000 Kr., som denne ene Procent kostede, toges af Selskabets Udbytteudligningsfond. Bestyrelsens Formand hævdede da, at der i Ordningen med Staten vel var en Bestemmelse om, hvad man maatte tjene, men ikke om, hvad man maatte give — og at Sukkerfabrikkerne altsaa kunde give 1 pCt. mere, end de maatte tjene, betyder for mig, at de ligger inde med tilstrækkelige Reserver til at kunne tage en Risiko. Jeg mener, at en Forhøjelse af Udbyttet ud over det, som efter min Mening var Forudsætningen, en Forhøjelse med 1 pCt., fra 6 til 7 pCt., viser en vis Flothed fra Sukkerfabrikkernes Side, og i Tider som disse, hvor vi alle taler om Rentenedsættelse, vilde det have set godt ud, om den ikke havde fundet Sted. Jeg vil da henstille til Ministeren under de fortsatte Forhandlinger med Sukkerfabrikkerne at gøre sin Indflydelse gældende saa meget som muligt, saaledes at ogsaa disse kommer til at deltage i den Risiko, som venter Dyrkerne i den kommende Tid.

Jeg vil ogsaa gerne give Tilslutning til det, som det ærede Medlem Hr. Hartvig Frisch pegede paa, nemlig at jo længere en saadan Ordning varer, desto vanskeligere bliver det for ny tilkommende Landbrugere paa Sukkerroegnene. Det ærede Medlem talte om Udstykninger, men uheldige Forhold kan ogsaa indtræde ved Ejerskifte, naar en gammel Ejer, som ikke har turdet eller ikke har behøvet at binde an med den besværlige Sukkerroedyrkning, bliver afløst af en yngre Ejer, da er det en vis Uretfærdighed, at den nye Ejer ikke kan komme til at dyrke i hvert Fald et mindre Areal. Jeg skulde ogsaa tro, at de 78 000 Tdr. Land, der er fastlagt, ikke er saa nøjagtigt et Tal, at der ikke kan tages et lille Hensyn til de nye, der kommer til, baade de, der overtager udstykkede Arealer, og de, der overtager gamle Ejendomme, hvor der ikke har været dyrket Sukkerroer. De har et vist moralsk Krav paa at kunne komme med, hvor Forholdene ellers taler derfor.

Jeg skal tilsige mit Partis velvillige Medvirkning til at faa gennemført det foreliggende Lovforslag hurtigst muligt.

Hans Hansen (Rørby): I Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag, der kun indeholder een Linie — det er sjældent, at Lovforslag er saa korte —, er

der udtalt, at de Forhold, der gjorde det nødvendigt, at man i 1932 gik til en Sukkerordning, fremdeles er til Stede. Det er vistnok rigtigt, at trods alle Ordninger og trods alt, hvad der er foretaget, er Forholdene omtrent lige saa daarlige nu for Erhvervene, som de var i 1932, om ikke daarligere.

Der staar endvidere i Bemærkningerne til Lovforslaget:

„Nærværende Lovforslag fremkommer efter stedfunden Forhandling med saavel Roedyrkerne som Sukkerfabrikkerne“.

Det forekommer mig, at det havde været mere korrekt, om Ministeren havde forhandlet ogsaa med Forbrugerne af Sukker her i Landet; men det har den højttærede Minister aabenbart glemt.

Det, der er sket, og det, hvorom vi i de foregaaende Aar har ført indgaaende Forhandlinger, er jo dette, at Forslaget, som første Gang er forelagt 1932, og som da indeholdt 5 Paragraffer, kort og godt lagde hele Sukkerproduktionen, hele Roedyrkingen og hele Handelen med Sukker i Ministerens Haand. Sukkerprisen blev dengang foreslaaet forhøjet til 32 Øre, og senere blev der i Udvalget fremsat Forslag om at forhøje den til 32½ Øre. Forlængelsen af Loven fandt saa Sted i Fjor. Forslag derom blev fremsat saa sent som den 14. Marts, saa sent, at Roedyrkerne ikke kunde vente længere af Hensyn til deres Dispositioner. Nu var Loven udbygget, og jeg saa maa sige, til 11 Paragraffer, og i Forhold til forrige Aars Pris havde man nu forhøjet Sukkerprisen til 33 Øre pr. kg., og saa havde Staten faaet en Del af Udbyttet — det gaar altsaa i den rigtige socialistiske Retning! Sukkerkapitalen paa de 22½ Mill. Kr. er begge Gange forlods blevet sikret 5—6 pCt. i Udbytte, men hvor meget Sukkerkapitalen og Roedyrkerne gennem Beskyttelsen og Skattelovene, der er gennemført her i Landet lige fra 1891, faar Lov til at indkassere hos Forbrugerne, er ikke saa helt let at opgøre. Dog kan det vistnok siges, at det er problematisk, om *Roedyrkerne* overhovedet faar noget. I hvert Fald faar de smaa Jordbrug intet andet end et falskt Haab, netop saa meget, at man kan faa dem til at arbejde videre uden Løn, da Fordyrelsen af Sukkeret for Smaabrugernes Familier saa at sige sluger hele den Fortjeneste, de faar ved Overprisen. Beskyttelsen udgør 4,3 Øre og den indenlandske Afgift 5,7 Øre. Dertil kommer Forhøjelsen ved Sukkerordningen og ved Tillægsafgiften i Januar 1933, Forhøjelser, som ogsaa udgør